

Soft Skills – Hard Skills

Introducere

Succes!? Ce are aceasta a face cu a fi creștin? În viața de creștin nu este vorba de succes – sau poate totuși?

Pavel scrie în Galateni 2.2: „... *ca nu cumva* să alerg sau să fi alergat *în zadar*”, și în Filipeni 2.16: „... că n-am alergat *în zadar*, nici nu m-am ostenit *în zadar*.”

Domnul Isus dă o parabolă în Luca 19: El „a spus: „Un om de neam ales a plecat într-o țară îndepărtată, ca să primească o împărăție și să se întoarcă. Și, chemând zece robi ai săi, le-a dat zece mine și le-a zis: «Faceți comerț cu ele până când vin.» ... Și a fost că, la venirea lui din nou, după ce primise împărăția, a spus să fie chemați la el robii aceia cărora le dăduse banii, ca să știe ce a câștigat fiecare prin comerț. Și cel dintâi a venit, spunând: «Doamne, mina ta a adus zece mine». Și el i-a spus: «Bine, rob bun; pentru că ai fost credincios în foarte puțin, primește autoritate peste zece cetăți.»” În această parabolă este și unul care nu a câștigat nimic, și Domnul îi spune: „De ce n-ai dat banii mei la bancă, și eu, venind, i-aș fi cerut cu dobândă?”

Este deci așa, că Domnul ne-a dat daruri, aptitudini și mijloace, pentru ca noi cu ele să „dobândim prin bună gospodărire” ceva pentru El. Dar de ce la noi lipsește așa de des „succesul”? Probabil gândim că ideea că un credincios cu darurile, aptitudinile și mijloacele lui „trebuie să dobândească” ceva se referă numai la persoane ca apostolul Pavel sau probabil frați și surori care lucrează permanent în Împărăția lui Dumnezeu. Însă în acest caz trecem complet cu vederea faptul că noi toți suntem slujitori sau robi ai Domnului nostru și că El ne-a mântuit și ne-a lăsat în lumea aceasta ca să lucrăm pentru El.

În articolul acesta vrem să plecăm de la premisa că noi toți suntem cu adevărat convinși că vrem să fim lucrători cu succese pentru Domnul nostru. Dar cum se face că deseori noi nu suntem așa și că succesul nu are loc?

În economie – și parabola Domnului nostru este din economie – demult se gândește în mod deosebit în compartimentul de personal, ce însușiri ar trebui să aibă un angajat, pentru ca el să fie un lucrător cu succes, care își aduce contribuția la realizarea țelurilor întreprinderii. S-a constatat că personalitatea individuală cu toate însușirile și competențele ei (așa-numitul Soft Skills) deseori este mai importantă decât calificarea profesională. În funcție de branșă se cer diferite aptitudini: aptitudinea de comunicare, lucrul în echipă, sensibilitatea, aptitudinea de stabilire de contacte sau aptitudinea de motivare a altor oameni pentru un țel comun. În viața economică s-au cristalizat trei Soft Skills ca elementare și decisive, care au importanță decisivă și pentru succesul în viața de lucrare pentru Domnul.

Soft Skills - însușirile

1. Claritatea țelului – motivul decide

Multe autoturisme posedă așa-numitele sisteme de navigare, care trebuie să ducă pe conducătorul lui pe drumul cel mai scurt la țel. Ca să le activezi trebuie mai întâi introdus țelul dorit. Sateliții identifică poziția de staționare, sunt date anumite indicații cu privire la traseul de parcurs. Cu cât introducem mai exact datele țelului (strada, numărul), cu atât mai aproape sistemul ne duce la ținta dorită. Chiar și atunci când nu am realizat o virare necesară, computerul recalculază traseul în funcție de noua poziție. În privința aceasta nu este o problemă dacă o dată ai mers greșit. Un lucru nu avem voie să-l uităm: să introducem țelul. Acestui sistem de navigare îi corespunde în viața practică inima și mintea. Acesta funcționează și fără introducerea țelului. Însă țelurile fără definirea exactă a țelului sunt greu de atins. Țelurile lucrează ca o busolă. Țelurile sunt un magnet al succesului. Țelurile lucrează ca un îndrumător de drum. O anumită viziune despre țel acționează în primul rând ca un „drive” necesar pentru început. Este cunoscut că motivația (din latină *movere* = „a se mișca”) este forța activă care întărește sentimentele și acțiunile noastre pentru a avea succes. Motivația este motivul pentru acțiune. Motivul este decisiv. Cunoaștem toate acestea din criminologie. După ce se orientează comisarii în primul rând, atunci când caută un criminal? Și ce îi aduce aproape întotdeauna pe urma corectă? Exact, răspunsul la întrebarea: Cine a avut motivul cel mai puternic pentru faptă? Deci motivația noastră depinde de motive, de țelurile clare.

Cum stau lucrurile cu țelurile la noi creștinii? Dacă de exemplu ne rugăm ca mulți să se întoarcă la Domnul, atunci aceasta sună probabil ca un țel, dar ar fi aproximativ așa cum noi am introduce ca țel în sistemul de navigare: „Unde este frumos”. Nici un sistem de navigare nu va realiza așa ceva. Și probabil și noi niciodată nu vom vedea un „succes” al acestei rugăciuni, deoarece noi nu o putem evalua prin ceva. Aici lipsește țelul concret. Cu totul altfel arată dacă de exemplu ne rugăm ca cineva de pe strada noastră să se pocăiască. Atunci este probabil vorba de zece persoane, și noi știm ce avem de lucru. Și dacă cineva se întoarce la Domnul, atunci știm că Domnul ne-a dat succesul, și putem să-I mulțumim foarte concret.

Dacă este vorba de Adunare, ce țeluri avem de fapt aici? Ca noi să ne putem strânge și peste zece ani în același fel ca astăzi? Răspunsul este că de fapt noi nu avem țeluri concrete. Dacă am fi avut țeluri concrete (exemple: să vorbim cu zece credincioși din alte cercuri creștine despre binecuvântările noastre creștine; să aducem trei necredincioși în strângerile laolaltă; să organizăm o oră cu copiii; să căutăm cincisprezece cântări noi și să le învățăm, și așa mai departe), atunci s-ar ști cel puțin *cu ce* te-ai putea ocupa. Dar deoarece deseori noi nu avem nici un țel, atunci nu numai că totul rămâne cum este, ci după câțiva ani devii așa de adormit, că nu mai observi că deja de mulți ani nimic nu se mai mișcă. Uneori nici măcar nu se mai observă că totul stagnează și chiar merge înapoi – din simplul motiv că nu sunt țeluri. Deci ceea ce noi avem nevoie sunt mădule ale Adunării care simt responsabilitatea, se adună și roagă pe Domnul: „Doamne, ne-a devenit clar că tu ne-ai încredințat responsabilitatea pentru Adunarea Ta. Te rugăm, Doamne, arată-ne ce planuri, ce țeluri ai Tu cu această adunare.” – Și

noi suntem convinși: Domnul va răspunde la această rugăciune și va pune țelurile înaintea ochilor și inimilor noastre.

2. Responsabilitatea cu sine însuși – scuze peste bord

Întotdeauna alții sunt de vină: șeful, angajații, planificarea, politica, vremea, recesiunea economică sau părinții, educația, genele. Așa este în economie. Dar cum este la noi creștinii? Serviciul, familia, copiii și – da, dacă n-ar fi frații ... Cine atribuie întotdeauna vina altora și împrejurărilor nefericite face ce este ușor mult prea ușor. În felul acesta responsabilitatea este atribuită altuia. Îți creezi un alibi și nu trebuie să te schimbi și nici să consumi energie. Însă atunci nici nu se va schimba ceva, totul rămâne cum a fost. Însă scuzele sunt preferate, ele sunt comode și cu siguranță omenești. Căci deseori ele ajută să-ți păstrezi prestigiul, și aceasta este important. „De fapt eu aș fi trebuit ...”, „Eu aș fi putut ...”, „Ar fi trebuit ca eu ...”. Aș fi putut, ar fi trebuit; la sfârșitul vieții aceste cuvinte triste pot fi șanse pierdute. Dacă aș fi avut bani suficienți, da, atunci ... Dacă aș fi avut timp mai mult, atunci ... Dacă frații nu ar fi așa, atunci ... Dacă, dacă dacă ...

„Punerea responsabilității pe seama altora” este un joc iubit pretutindeni. Și robul din parabola de mai sus, care nu a făcut comerț, a adus scuzele lui. De fapt prin aceasta dăm unealta din mână pentru a schimba cu adevărat ceva. Eschivările sunt porțițe de scăpare comode, dar și capcane foarte periculoase, în care însuși cazii. Deseori este incomod să preiei responsabilitatea. Însă deseori este singura posibilitate de a realiza ceva. Aruncă toate scuzele peste bord! Preia responsabilitatea pentru o misiune concretă!

Scuzele cele mai periculoase sunt scuzele evlavioase:

„Ce să faci, trăim în timpul din urmă unde oricum totul este slab și este timpul puterii mici. Și biserica din Filadelfia era caracterizată prin faptul că avea o putere mică.”

Desigur avem o putere mică, dar aceasta nu înseamnă că prin aceasta Domnul nu poate face lucruri mari, dacă noi vrem. Cât de mică era puterea lui Ghedeon, da, cât de și mai mică a fost făcută ea chiar conștient prin Dumnezeu:

- Moștenirea lui este cea mai mică din toată seminția lui Manase (Judecători 6.15).
- El este cel mai tânăr din casa tatălui său (Judecători 6.15).
- Lui îi este frică de casa tatălui său și de oamenii din cetate (Judecători 6.27).
- El vrea ca îndoiala lui să fie înlăturată printr-o minune (Judecători 6.36,37).
- Cu toate că au loc minuni, îndoiala lui rămâne (Judecători 6.39).
- Oștirea lui este redusă de la 32.000 la 10.000 (Judecători 7.3).
- Oștirea lui este redusă încă o dată de la 10.000 la 300 (Judecători 7.7).
- Armele lui sunt la început trâmbițe, făclii și urcioare goale (Judecători 7.16).
- El are parte de invidie și ceartă de la efraimiți (Judecători 8.1).
- El este epuizat (Judecători 8.5).

- El nu primește nici un sprijin, ci numai batjocură din partea poporului său (Judecători 6.15).

Putere mai puțină nu ar putea nimeni să aibă, sau? Și totuși acest bărbat, Ghedeon – această „mică turtă de pâine de orz” (Judecători 7.13,14) -, cu această putere minusculă obține biruința asupra unei oștiri despre care se spune că era „ca lăcustele; și cămilele lor erau multe, fără număr, ca nisipul de pe țărmul mării” (Judecători 7.12). Cunoști tu o oștire din timpurile vechi-testamentale mai mare decât oștirea descrisă aici? Și această oștire enormă nu este bătută de puternicul Samson, așa cum ne-am fi așteptat, ci de Ghedeon cel foarte slab! Deci „puterea mică” nu este o scuză! Tocmai pe aceasta vrea Domnul s-o folosească, pentru ca după aceea noi să nu fim mândri cu noi înșine. În treacăt spus, istoria lui Ghedeon de după aceea arată că nici măcar aceasta nu este suficient pentru a ne feri de mândrie.

Însă după aceea vine altă scuză: „*Aceasta trebuie mai întâi să mi-o facă Domnul clar, că tocmai eu sunt cel care trebuie să preia această sarcină.*”

Da, este de la sine înțeles că noi trebuie să primim misiunile de la Domnul, dar nu ni le-a pus El deseori direct înaintea picioarelor noastre, și nu ne eschivăm noi afirmând că nu știm exact dacă cu adevărat este misiunea noastră? „Faceți comerț până vin!” După aceea nu mai este timp.

Dar nicidecum nu se oprește aici cu scuzele evlavioase: „*Duhul Sfânt trebuie să lucreze, prin propria putere oricum nu reușesc!*”

Da, și aceasta este adevărat, dar dacă îmi pun mâinile în sân, Duhul Sfânt nu mă poate folosi. Mult mai important este ca fiecare activitate s-o însoțesc cu rugăciune intensivă, dependentă și, după ce „succesul” a avut loc, să nu devin încrezut, că eu însumi l-am realizat, ci să fiu mulțumitor numai Domnului, că El a lucrat aceasta prin Duhul Său și m-a folosit în această lucrare.

Deseori schimbările ne sunt inoportune, și în general suntem foarte bucuroși că avem aceste scuze evlavioase. Mulți au recunoscut că prin cartea de cântări folosită nu sunt acoperite adecvat toate temele și nu ne mai gândim la nimic altceva, deoarece am cântat de sute de ori cântările, și probabil de aceea se dorește extinderea numărului de cântări în orele de adunare, dar se știe foarte bine cât efort trebuie depus până când aceste cântări se pot cânta. Probabil trebuie procurate cărți de cântări noi: „Vai, aceasta costă bani sau ar trebui chiar să fie compuse cântări noi, să se pună pe note poezii, să se tipărească cântări; încetați! Nu vrem să exagerăm.” Probabil ar trebui să-ți iei timp în afara orelor de adunare și împreună să se exerseze unele cântări. Și deoarece aceasta este pentru mulți o povară, s-ar avea cu plăcere cântări noi, dar totodată ești bucuros că există astfel de scuze evlavioase – „Avem pe frații și pe surorile în vârstă, și trebuie să ținem seama de ei și de ele” – ca să nu începem cu aceste cântări noi. Și iarăși nu se realizează nimic prin solicitarea biblică: „Cântați Domnului o cântare nouă.” Rămânem la cântările vechi, și așa se face.

3. Autodisciplinarea – o cheie decisivă

Autodisciplinarea este unul din factorii cei mai importanți pentru succesul în lucrare, cu toate că ea în cele nouă aspecte ale roadei Duhului este pe ultimul loc. Autodisciplinarea este aptitudinea, ca rod al lucrării Duhului în propria voință, de a controla gândurile și comportarea. Numai cu o autodisciplinare suficientă facem tot ce trebuie făcut pentru a avea succes, și ea ne determină s-o aplicăm și atunci când nu suntem dispuși s-o aplicăm. Steffi Graf a zis bine: „Multe fete au stofă pentru o carieră de tenis mare, dar sunt puține cele care au autodisciplinarea pentru aceasta!” Deja apostolul Pavel cunoștea aceasta, atunci când a scris: „Nu știți că cei care aleargă pe stadion, toți aleargă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se vestejește, iar noi, una care nu se vestejește” (1 Corinteni 9.24).

Cu câte multe alte lucruri ne risipim deseori timpul, fără să lucrăm cu stăruință în misiunea noastră pentru Domnul, pentru Adunare, pentru Evanghelie. Pentru carnea noastră, pentru simțămintele noastre naturale sunt probabil unele preocupări plăcute, dar „nimeni, slujind ca ostaș, nu se încurcă în treburile vieții, ca să placă celui care l-a înrolat” (2 Timotei 2.4).

Cu siguranță nu fiecare poate înlătura somnul nopții cu un lighean de apă rece, ca să studieze mai departe Scriptura, așa cum făcea comentatorul biblic olandez H.L. Heijkoop, sau să te scoli dimineața la ora trei și jumătate, cum făcea R.C. Chapman, sau să aduci mai mult de o mie de nume în rugăciune înaintea Domnului cum făcea A. Winterhoff, să renunți la căsătorie ca J.N. Darby, prin renunțare la orice confort să te muți în ținuturile cele mai neospitaliere ale lumii, așa cum au făcut și fac mulți misionari. Însă un lucru este absolut sigur: fără îngrădiri în domeniul personal Domnul nu dăruiește nici un succes.

Unul din aspectele cele mai importante ale autodisciplinării este răbdarea – „să rămâi la subiect” în ciuda împotrivirii. Totul are numai o singură dată timpul lui. Să poți aștepta momentul corect, să te bazezi pe timpul potrivit în acest timp trecător, aceasta este uitat repede sau este dat deoparte ca „uncool”. Să fi nerăbdător, aceasta face parte din slăbiciunile omenești preferate. Să faci acum ceva și imediat să savurezi rezultatul. Foarte greșit. Succesul în viață necesită stăruință și disciplină. Probabil aceasta nu este văzut așa privind din exterior. Cine știe că Walt Disney trei sute două bănci a trebuit să viziteze pentru a primi primul său credit sau Stefan Raab a trebuit să aștepte doi ani pentru a primi OK pentru emisiunea la televiziune de mare succes lumesc *TV Total*? Răbdarea și autodisciplinarea au fost întotdeauna necesare. Drumul spre succes în viață nu este un ascensor, la care trebuie numai să apeși pe un buton, ci este o scară, pe care trebuie să urci treaptă cu treaptă. Totul are nevoie de timp. Aceasta este o lege a naturii (vezi Proverbele 3). Apostolul Pavel spune în 2 Timotei 2.6: „Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade.” Și unii misionari au aflat, că deseori ei au trebuit să aștepte mulți ani până când în sfârșit prima persoană s-a întors la Domnul. La fel și noi dorim să continuăm să lucrăm și întotdeauna să ne gândim că 1 Corinteni 15.58 ne încurajează: „De aceea, frații mei preaiubiți, fiți tari,

neclintiți, prisosind întotdeauna în lucrarea Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul.”

Hard Skills - cunoașterea

Înșușirile cheie numite mai sus nu au valoare multă în viața naturală fără un fundament de cunoaștere, așa cum o casă stabilă are nevoie de un fundament bun. Cunoașterea este ca aducerea luminii în întuneric. Cunoaștere înseamnă să poți deosebi ce este esențial de ceea ce nu este esențial. Cunoașterea te face sigur. Cunoaștere înseamnă și să fi în stare să poți defini țeluri corecte. De aceea apostolul Pavel îi spune lui Timotei: „Dar tu rămâi în cele ce ai învățat și de care ai fost deplin încredințat, știind de la cine ai învățat și că de copil cunoști Sfintele Scripturi, care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus” (2 Timotei 3.14,15).

Ar putea el spune aceasta și despre *noi*, că noi am învățat cu adevărat din Scriptură și de la părinții spirituali? În primul capitol al acestei scrisori apostolul îi spune: „Ține cu tărie la modelul de cuvinte sănătoase, cele pe care le-ai auzit de la mine, în credința și dragostea care sunt în Hristos Isus. Lucrul bun încredințat ție păstrează-l prin Duhul Sfânt care locuiește în noi” (2 Timotei 1.13). Ai tu un astfel de model al cuvintelor sănătoase, nu numai câteva puzzle, un bun încredințat, pe care îl poți păstra? Cum vei găsi tu de exemplu țeluri pentru adunare, dacă tu nu ai o imagine corectă a ceea ce este Adunarea conform gândurilor lui Dumnezeu? Cum vrei să vestești Evanghelia, dacă tu nu te-ai ocupat cel puțin cu prima parte a epistolei către Romani, unde Duhul lui Dumnezeu explică clar ce este Evanghelia?

Sursele noastre de putere

Dacă mai sus am vorbit despre Soft Skills, atunci ne-am limitat la Soft Skills care au importanță și în economie, și nu am amintit sursa propriu-zisă de putere. La ce folosește unui om să preia răspunderea, să practice autodisciplinarea sau să fie ambițios? Desigur, acolo în economie este vorba de recunoaștere, mărirea salariului, onoare și carieră. Acestea sunt cele mai frecvente imbolduri în acest domeniu.

Însă la un creștin este cu totul altfel. Căci puterea, pentru a lucra pentru un Domn care nu se vede și pentru țeluri care nu aduc bani, nici onoare și nici onoare din partea oamenilor, și pe lângă aceasta să practici o disciplină de fier și să preiei răspundere și inițiativă – această putere poate fi numai dragostea. Slujitorul și împreună-lucrătorul în Împărăția lui Dumnezeu lucrează din dragoste pentru Domnul lui, care a murit pentru el și a dat totul pentru el, și el acționează și din dragoste pentru cei care cred împreună cu el, pentru care Hristos a murit la fel. Numai dragostea mă conduce la o viață de sfințenie (disciplinată), numai dragostea mă face să privesc țelul, să alerg după premiul chemării lui Dumnezeu în sus în Hristos Isus (Filipeni 3.14), și numai dragostea îmi dă putere să preiau răspundere în Adunare. Însă „această dragoste a lui Dumnezeu” este „turnată în inimile noastre, prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat” (Romani 5.5).

Factori cheie spre succes

Și chiar dacă ar fi așa că noi am avea toate Soft Skills, așa că noi am fi pregătiți să dăm toată averea noastră pentru hrănirea săracilor, și ne-am da trupul, ca să fie ars, și dacă pe lângă aceasta am avea tot Hard Skills; dacă am avea toate profesiile și am cunoaște toate tainele și am avea toată cunoștința, dar nu am avea dragoste, atunci toate acestea nu ne-ar folosi la nimic (vezi 1 Corinteni 13.1-3). Vrem să ne gândim că timpul harului stă scurt înainte de sfârșit; deci timpul în care noi putem încă acționa este limitat sau așa cum s-a exprimat deja Pavel în 1 Corinteni: „Timpul s-a scurtat.” Dacă el era deja atunci scurtat, cum este el atunci astăzi?

„Trecește-te tu, care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos va străluci peste tine. Vedeți deci cu grijă cum umblați, nu ca neînțelepți, ci ca înțelepți, răscumpărând timpul, pentru că zilele sunt rele” (Efeseni 5.14-16).

În afară de aceasta recomandăm articolul de C.H. Mackintosh: „[Slujirea în Cuvânt](#)”.

Aici un extras:

Pentru instruirea unui slujitor de succes al Cuvântului lui Dumnezeu sunt neapărat necesare două elemente:

- a) cunoașterea exactă a Bibliei și
- b) sentimentul corect pentru valoarea sufletului și a ceea ce are nevoie sufletul.

Combinarea acestor două însușiri are cea mai mare importanță pentru fiecare care a fost chemat în lucrarea de slujire în Cuvânt și în învățătură. ... [[mai mult](#)]